

Selvhengivelsens blinde Drift, der skabte andre Kvinders Lykke eller Ulykke, allerede var afblomstret hos hende, var gaaet i Frø som en stakkels lummer Nysgerrighed overfor Livets store Mysterium. Intet havde skræmmet hende mere, end om hun skulde komme til at ende sine Dage som en giftesyg gammel Jomfru, der ligesom de Gildinger, man læste om, hentæredes af en Kærlighedshunger, som aldrig kunde tilfredsstilles. Hun var i den Henseende nu bleven beroliget. Nu vidste ogsaa hun, hvordan det føltes at forgaa i et Kys! ...

Pludselig løftede hun Hovedet. Hun hørte Moderen komme ind i Dagligstuen og tænde.

„Stakkels lille Mor, som endnu ingenting veed!“

Lidt efter rejste hun sig og gik derind. Kun den røde Skærm-lampe var tændt. Moderen sad i Sofaen bagved Bordet. Mod Sædvane sad hun med ledige Hænder, næsten som hun kunde have siddet der og ventet paa hende og hendes Ulykkesbudskab.

Da Jytte gled ned ved Siden af hende, drejede Moderen Ansigtet om imod hende med et spørgende Udtryk, der fik hendes Hjerte til at standse.

„Mor!“ sagde hun og tog hendes Haand. „Jeg har noget at sige dig! Jeg veed, det vil bedrøve dig; men det kan der nu ikke gøres noget ved. Jeg er bleven forlovet med Karsten From.“

Fru Bertha blev ved at stirre paa hende med sit underlig udslukte Blik uden at sige noget.

„Tag det nu ikke saadan, lille Mor! Du ser jo, at jeg selv er glad. Kys mig saa og ønsk mig til Lykke!“

„Saa er det altsaa sandt?“

„Ja.“

„Vil du da styrte dig selv i Ulykke, Barn? ... Men det kan ikke være sandt! Et Menneske som Karsten From — —.“

Jytte lukkede Moderens Mund med sin Haand.

„Jeg veed alt, hvad du vil sige. Du kan ikke lide ham. Det har du tidt nok sagt mig. Men du kender ham ikke. Han er helt anderledes, end du og alle mener. Forresten har du engang sagt, at du vilde være tilfreds med enhver Svigersøn, jeg kom med, naar blot jeg selv var lykkelig.“